

ARTS

BULEVAR

Coses que ens envolten

JAUME VIDAL

Consol Rodríguez (Barcelona, 1972) a *Todas las cosas* i Naia del Castillo (Bilbao, 1975) a *Atrapados* utilitzen el seu entorn més immediat —el seu cos, el dels qui tenen a prop i, sobretot, les coses d'àmbit quotidià que les envolten, que tant pot ser un raspall de dents, com el seu llit— per elaborar un discurs vital. Més centrat en ella mateixa en el cas de Rodríguez, i amb una càrrega d'ironia en el cas de Del Castillo.

Consol Rodríguez va guanyar el premi Miquel Casablanca de l'any 1998 quan encara es deia "de pintura". I ho va fer amb una fotografia. Aquesta transgressió dels límits que separen els suports no és només una opció seva, és també l'expressió d'un corrent generacional que ha trencat amb certes categories artístiques que no tenen gaire sentit en una concepció contemporània de la creació. De fet, l'edició següent del premi va passar a anomenar-se Concurs d'Arts Visuals.

Amb *Todas las cosas*, Consol Rodríguez expressa perfectament la complicitat de les diverses eines artístiques. Els seus dibuixos fets amb ordinador tenen un punt de vista fotogràfic; a vegades literalment fotogràfic perquè han estat manllevats directament de les fotografies, que també s'ensenyen a l'exposició. Els dibuixos de Rodríguez són de línia neta, clara. Fan referència a sentiments íntims mostrats amb una mirada de l'entorn quotidià. La seva expressió del sentiment més íntim pren forma gràcies als objectes que l'envolten i l'espai que ocupa l'artista. Rodríguez expressa amb una nova plàstica un nou tipus d'existencialisme, molt lligat als valors del

Consol Rodríguez *Todas las cosas*

Galeria 44

Flassaders, 44, Barcelona.
Fins al 19 de gener.
Preus: de 65.000
a 200.000 ptes.

Naia del Castillo *Atrapados*

Galeria dels Àngels
Àngels, 16, Barcelona.
Fins al 12 de gener.
Preus: de 130.000
a 140.000 ptes.

nou segle. El seu púdic exhibicionisme ens explica que la manera que plega la roba, com col·loca el seu raspall de dents o el paisatge que contempla des de la finestra són circumstàncies, que, pel fet de ser enregistrades artísticament, revelen un estat anímic.

Aquesta mirada de nota sostinguda, que puja la freqüència d'una situació però sense abandonar-ne la representació real, és una forma artística de fer molt característica de les darreres fornades d'artistes que, com Rodríguez, han passat pel centre de producció artística Hangar. Precisament, un intercanvi d'aquest centre amb d'altres de similars, l'ha portat a passar recentment una temporada a Cittadellarte, la Fundació que Pistoletto té a la ciutat italiana de Biella. Aquesta estada li ha servit per realitzar el projecte *Todas las cosas*, amb el qual explora la vida per la via de l'expressió més sintètica. Un procediment que va engegar amb la sèrie *12 maneres de sentarse*, on apuntava directament al sentiment pel camí del gest quotidià.

Parar l'atenció en les coses simples per extrapolarne la seva significació més profunda és bàsicament el fil que mou tota la seva obra. De fet, amb la sèrie

fotogràfica *Instantes* feia una al·legoria del pas del temps a través del gest simple de fotografiar el cel. De la mateixa manera que l'espontaneïtat del traç de dibuix amaga una complexitat tècnica considerable, l'expressió conceptual es dispara tot sovint també prenent com a punt de partida una idea bàsica, una essència de pensament que sol derivar en reflexions molt més àmplies i profundes.

Naia del Castillo té un procediment artístic que es materialitza en una fotografia. Abans, però, hi ha un procés de manipulació dels objectes. Per exemple, una faldilla que porta unes vetes per lligar a una cadira. O un coixí amb una funda pel cap. O uns llençols que porten incorporada una bata de dormir. Aquesta transformació dels estris quotidians fa que la càrrega metafòrica de l'obra de Naia del Castillo sigui molt potent. La dependència dels objectes ens parla de les relacions interpersonals, dels lligams forçats, de les convivències de domini. I també dels esclavatges, com el de la dona gran vestida amb una brusa, les mànigues de la qual es transformen en un tapet.

La recerca d'identitat forma part del discurs irònic i crític de Del Castillo. És força clar en la sèrie de retrats on el rostre dels personatges està tapat pels seus propis cabells. Aquestes peces formen part de l'exposició, però estan penjades —atenció— en un nou espai no obert al públic, situat al carrer Joaquim Costa. La resta de l'exposició, que inclou alguns dels objectes utilitzats a les fotografies, es pot veure a la sala habitual de la galeria al carrer Dels Àngels.